

распаяще го за да пожелае да види възмоленната си ако и да познаваше че честолюбieto му щеше да са унизя отъ докачения. И отъ уваженіе къмъ скърбта ѝ той отиде съ просто и пристойно облекло и само черната си коса намаза съ ароматъ и нагъна по изящно нагъвкытъ из дрехата си. Той попыта първо слугыята която настояваше въ отдѣленіето ѝ ако Іона си е легнала да си почине, и като са научи че е будна и по спокойна той посмѣя за да влѣзе. Той намѣри прекрасната Іона сѣднѣла предъ една малка трапеза като подпираше съ двѣтъ си рѣцѣ умысленото си чело. Но лицето ѝ бѣ изгубило вече първата си умна свѣтлостъ и израженіе ради които бѣхмы го оприличили на лицето на Психей, и устнытъ ѝ са виждахъ лишены отъ движеніе и поглѣдтъ ѝ придрѣмълъ и отвлечень; а черната и дълга коса небрежно и неправилно спуснѣта по плещытъ ѝ уголъмяваше чрезъ противоположността блѣдността на лицето ѝ, околчесто едно време, а сега отпадижло и продълговато.

Арбакъ я изглѣда преди да пристѣпи, и тя си издигнѣ очитѣ, но щомъ видѣ кой бѣ нарушителтъ на самотата ѝ наведе ги пакъ надолу съ израженіе на скърбъ и останѣ неподвижна.

— Увы! (извика Арбакъ съ низкъ и прискърбенъ гласъ, като сѣднѣ почтително и съ поклоненіе даже до трапезата на които Іона са опираше). Увы! Съ благодареніе быхъ умрѣлъ ако смъртъта бы могла да укроти умразата ти! Іоно обыдно са отнасяшъ къмъ мене, но азъ ще търпѣжъ обидата безъ да искажъ нито най малко оплакванье, остави само да та виждамъ по нѣкога. Укорявай Арбака, мѣмри и презирай го ако искашъ, ще навикнѣж да търпѣжъ; да ли и най горчивытъ ти думы не слѣзватъ въ сърцето ми по пріятны отъ музыка? въ мълченъето ти сичкійтъ свѣтъ мълчи за мене, и кръвта замръзва въ жилитѣ ми; нема свѣтъ, нема животъ дѣто не свѣти твоето лице, тѣто не звънти твойтъ гласъ.

— Дай ми брата ми и годеника ми! рече Іона съ умолителень тонъ и едры сълзы рукижжъ изъ очитѣ ѝ безъ да са осѣти.

— Дано да можахъ едногого да съживѣж, а другія да спасѣж! отговори Арбакъ съ гласъ на престорено умиленіе. Да, стига, ты да си благополучна, азъ быхъ задушилъ жалната си любовь, и азъ самъ быхъ та съединилъ съ аѳинянина. Може той да не мине подъ сѣдѣ (Арбакъ бѣ вече зелъ мѣркы за да не са научи ты че са е наченѣла сѣдбата) и тогасъ на тебе остава да го простишъ или не. Не мисли, Іоно, че имамъ да та обезпокожъ съ любовны умоленія защото познавамъ колко сж безполезны; остави ма обаче да плачѣж